

**ΤΟ ΠΛΗΡΕΣ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΜΗΝΥΜΑΤΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΗΜΕΡΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ
ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ**

† Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕΩΙ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ

ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΚΤΙΣΕΩΣ

ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

*** * ***

Τιμιώτατοι ἄδελφοί Ἱεράρχαι καί τέκνα ἐν Κυρίῳ εὐλογημένα,

Εὐδοκοῦντος τοῦ πανδῶρου Θεοῦ, εἰσερχόμεθα σήμερον εἰς τό νέον ἐκκλησιαστικόν ἔτος, δοξολογοῦντες τό ὑπερουράνιον ὄνομα Αὐτοῦ διά τήν ἀδιάσπαστον δαψιλῇ καρποφορίαν τῶν πρωτοβουλιῶν τῆς Ἀγίας Αὐτοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας εἰς τόν χῶρον τῆς προστασίας τῆς κτίσεως. Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ὄχι μόνον ἐπεσήμανεν ἐγκαίρως τήν σοβαρότητα τῶν περιβαλλοντικῶν προβλημάτων, ἀλλά ἔστρεψε τήν προσοχήν εἰς τά αἰτίαι των, εἰς τάς ἐσωτερικάς, πνευματικάς καί ἠθικάς καταβολάς των, καί προέτεινε λύσεις ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Ὁρθοδόξου ευχαριστιακοῦ καί ἀσκητικοῦ ἥθους.

Ἡ Ὁρθοδοξία ὡς πίστις, θεία λατρεία καί ἐγκόσμιος μαρτυρία εἶναι ἡ οἰκοφιλική μορφή τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ, ἡ ἀνακήρυξις τῆς ἑορτῆς τῆς Ἰνδίκτου εἰς Ἡμέραν προσευχῆς ὑπέρ τῆς προστασίας τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος δέν ὑπῆρξεν ἀπλῶς ἀντίδρασις εἰς τήν σύγχρονον οἰκολογικὴν κρίσιν, ἀλλὰ συνέπεια καί προέκτασις τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας ὡς «ἐφηρμοσμένης οἰκολογίας». Ἐξ ἀρχῆς διεκηρύξαμεν καί τό ἀδιαίρετον τοῦ σεβασμοῦ τῆς δημιουργίας καί τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου καί ἀνεδείξαμεν τήν κοινήν ρίζαν καί τήν ἀλληλουχίαν περιβαλλοντικῶν καί κοινωνικῶν προβλημάτων. Ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τόν Θεόν γεννᾷ τήν κτητικὴν καί ἐκμεταλλευτικὴν στάσιν καί συμπεριφορὰν ἔναντι τῆς κτίσεως καί τοῦ συνανθρώπου, ἐνῶ ἡ ἐν Χριστῷ καί κατὰ Χριστόν ζωή εἶναι πηγὴ περιβαλλοντικῆς εὐαισθησίας καί φιλανθρώπου δράσεως. Συμφώνως πρὸς τόν Κυριακόν λόγον, «πᾶν δένδρον ἀγαθόν καρπούς καλοὺς ποιεῖ, τό δέ σαπρὸν δένδρον καρπούς πονηροὺς ποιεῖ. Οὐ δύναται δένδρον ἀγαθόν

καρπούς πονηρούς ποιεῖν, οὐδέ δένδρον σαπρὸν καρπούς καλοὺς ποιεῖν» (Ματθ. ζ', 17 – 18).

Ὁ σεβασμὸς τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν, ὁξύνει τὸ αἰσθητήριόν μας διὰ τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ πρακτέον. Ἡ ἀδιαφορία διὰ τὸ Ὑπερβατικὸν καὶ ὁ συνακόλουθος «ἄνθρωπομονισμός» ὁδηγοῦν εἰς ἐγκλωβισμόν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰ γεώδη, εἰς συρρίκνωσιν τῆς ἐλευθερίας του εἰς πραγματιστικὰς ἐπιλογὰς καὶ ἀποφάσεις, συνυφασμένας πάντοτε μέ ἐπιφανειακάς θεωρήσεις τῶν πραγμάτων καὶ μέ τὴν ταύτισιν τοῦ ἀγαθοῦ μέ τὸ «περιστασιακῶς χρήσιμον». Ὁ ἐπίκαιρος λόγος περὶ «οἰκολογικῆς μετανοίας», πέραν τῆς κλήσεως εἰς μεταμέλειαν διὰ τὴν ἐπιτελεσθεῖσαν οἰκολογικὴν ζημίαν καὶ εἰς ριζικὴν ἀλλαγὴν νοοτροπίας καὶ συμπεριφορᾶς ἔναντι τῆς δημιουργίας, ἀναφέρεται καὶ εἰς τὴν ἀνάγκην ὑπερβάσεως τῆς σφαλερᾶς τοποθετήσεως, ἡ ὁποία στηρίζει τὴν θεώρησιν τῆς καταστροφικῆς διὰ τὸ φυσικὸν περιβάλλον «ἰδιονομίας τῆς οἰκονομίας» ὡς μονοδρόμου πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν, καὶ τροφοδοτεῖ τὴν ἀφελῆ πίστιν εἰς τὴν δυνατότητα τῆς φύσεως νὰ ἀναζωογονῇται ἀφ' ἑαυτῆς εἰς τὸ διηνεκές, παρὰ τὰς ἀνθρωπογενεῖς ἐπιβαρύνσεις της, ὡς ἡ ἐντεινομένη κλιματικὴ ἀλλαγὴ καὶ αἱ καταστροφικαὶ πλανητικαὶ συνέπειαι της. Εἰς ὅλα αὐτὰ προστίθεται σήμερον τὸ πανδαιμόνιον τῶν πολεμικῶν ἰαχῶν, τῶν βομβαρδισμῶν, τῶν πυραύλων καὶ τῶν ἐκ-ρήξεων, τὸ ὁποῖον ἐπικαλύπτει τὴν κραυγὴν τῶν ἀθῶων θυμάτων τῆς ἀνηλεοῦς βίας καὶ τοὺς στεναγμούς τῆς δημιουργίας. Τὸ μέλλον τῆς ζωῆς εἰς τὸν πλανήτην μας ἢ θὰ εἶναι οἰκολογικὸν καὶ εἰρηνικὸν ἢ ἀνύπαρκτον.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀγῶνος διὰ τὴν εἰρήνην, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀλληλεγγύην, θὰ συνεχίσῃ νὰ πρωτοστατῇ εἰς τὴν προστασίαν τῆς φύσεως, εἰς τὴν ἀνάδειξιν τῆς οἰκολογικῆς θεματικῆς εἰς κεντρικὸν ζήτημα τοῦ διαχριστιανικοῦ καὶ τοῦ διαθρησκειακοῦ διαλόγου, εἰς τὴν προβολὴν τῆς σημασίας τῶν χριστιανικῶν οἰκοφιλικῶν ἀρχῶν καὶ παραδόσεων ἐν τῷ πλαισίῳ διεθνῶν θεσμῶν, οἰκολογικῶν ὀργανώσεων, ἐπιστημονικῶν ἰδρυμάτων καὶ τῆς κοινωνίας τῶν πολιτῶν. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ σύμπραξις εἰς τὸν τομέα τῆς οἰκολογίας ἐνισχύει τὴν αἴσθησιν τῆς κοινῆς εὐθύνης διὰ τὴν πορείαν πρὸς τὸ μέλλον καὶ δημιουργεῖ νέας εὐνοϊκὰς προοπτικάς.

Ἐπανερχόμενοι εἰς ὅσα ἀνεφέρομεν εἰς παλαιότερον Μήνυμά μας, καλοῦμεν ἐκ νέου τὰς ἀνά τὴν οἰκουμένην Ἐπαρχίας τῆς Μητρος Ἐκκλησίας, τὰς ἐνορίας καὶ τὰς ἱεράς Μονάς, νὰ ἀναπτύξουν συντονισμένας δράσεις καὶ συγκεκριμένας παρεμβάσεις διὰ τὴν κινητοποίησιν τῶν πιστῶν, μετ' ἐμφάσεως εἰς τὴν διαπαιδαγώγησιν τῆς νέας γενεᾶς. Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν οἰκολογικῶν συνεπειῶν τῆς πίστεώς μας ἐν τῇ πράξει ἀποτελεῖ καθοριστικὴν διάστασιν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν ἰδιοπροσωπίας.

Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ, εὐχόμενοι πρὸς πάντας ὑμᾶς αἴσιον καὶ πολύκαρπον ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς καὶ θεαρέστοις τὸν νέον ἐκκλησιαστικὸν ἐνιαυτόν, καλοῦμεν

τά ανά τήν ὑφήλιον τέκνα τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας νά ζοῦν οἰκοφιλικῶς καί φιλαδέλφως, νά προσεύχωνται διά τήν κτίσιν καί τήν εἰρήνην, νά ἀγωνίζωνται διά τήν ἀκεραιότητα τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος καί τήν ἀειφορίαν, καθώς καί διά τήν ἐμπέδωσιν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀλληλεγγύης, καί ἐπικαλούμεθα ἐφ' ὑμᾶς, μεσιτεία καί προστασία τῆς Παναγίας Θεοτόκου τῆς Παμμακαρίστου, τήν ζείδωρον χάριν καί τό μέγα ἔλεος τοῦ πανσθενοῦς Κτίστου τῶν ἀπάντων καί παντελεήμονος Θεοῦ τῆς ἀγάπης.

Εὐλογημένον ἐκκλησιαστικόν ἔτος, ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ!

,βκε' Σεπτεμβρίου α'

Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος πρὸς Θεόν εὐχέτης πάντων ὑμῶν